

Hverdagslivets Smaating, naar de angik hendes Venner. Hun var yderst taknemmelig for den mindste Hjælp eller Venlighed, villig til at følge hvert godt Raad og rede til at opfylde alle Livets smaa Krav, saavidt hun formaaede — men sjæleglad, naar hun blev fritaget derfor. Især gjaldt dette Brevskrivning, som hun nærede en hos livlige og talende Naturer ikke ualmindelig Uvilje imod.

Vanskeligheden ved at forene Livets smaa og store Krav med hverandre voxede imidlertid med Interessernes Mængde. Disse var netop, da Døden ramte hende, flere end nogensinde før. Hun havde følt sin Lyst vaagne til paa ny at tage fat paa et stort mathematisk Arbejde, og hun vaklede mellem Ønsket om strax at begynde dette og Ønsket om at afslutte nogle af sine mange literære Udkast. Færdig havde hun kun en større Novelle (et Kapitel af den er offentliggjort i „Letterstedtske Tidsskrift“ 1891, I) men under Arbejde havde hun et Modstykke dertil med Tschernyschefskey som Helt. Sine Erindringer havde hun i Sinde at fortsætte, og et særligt interessant Afsnit deri vilde sikkert være blevet hendes og Søsterens Indtryk under Pariserkomunen 1871.*) Hun havde tænkt paa at omarbejde en (trykt) Ungdomsnovelle, som havde vundet Dostojevskis varme Beundring. Hun havde lagt Planen til to Romaner: „Væ Victis“ (Indledningen offentliggjordes ifjor i „Nornan“) og en anden med Emne fra Rivieraen. Hun havde nogle Udkast til en Samling Skizzer fra Frankrig, af hvilke to („Amor paa Markedet“ og „Hunden“) særligt interesserede hende. Og endelig har hun efterladt et Udkast, som i Fantasi-Rigdom og psykologisk Genialitet maaske overgaar alle hendes andre Arbejdsplaner: „Naar Døden ikke mere er til.“ Det Skuespil derimod, som er indleveret til det kgl. Theater i Kjøbenhavn („Til Døden og efter Døden“), er kun en Omarbejdelse af hendes Søsters, Mme. *Jaclard's* Drama, foretaget af hende og A. Ch. Leffler.

Forholdet mellem Søstrene vedblev altid at være det indderligste, og Sonjas Bestræbelser for at bringe Mme. *Jaclard's* Arbejde paa Scenen var et af de mange Udtryk for denne Hengivenhed.

*

*

*

*) Ved Underretningen om, at hendes Svoger, Kommunarden V. *Jaclard*, var bleven fangen, rejste Sonja Kovalevsky tilligemed sin Mand hurtigt til det af Versaillesropperne belejrede Paris. Det lykkedes Ægtefællerne at snige sig ind i Byen, medens Kuglerne peb omkring dem; Sonja fik sin Søster opspurgt og ydede hende den Trøst og Hjælp, hun i saa høj Grad trængte til. Derpaa flygtede hun igen fra Paris og rejste lige til sin Fader, hvem hun formaaede til at komme til Frankrig og gøre sin Indflydelse gældende til Fordel for Svigersønnen. Den russiske Generals Mellemkomst gjorde sin Virkning, og det tillodes *Jaclard* at flygte fra Fængslet.